

*“If I jumped into the ocean to believe
If I climbed a mountain would I have to reach?
Do I even dare to speak -- to dream -- believe?
Give me a voice so strong,*

I can question what I have seen”

// ‘Around the
Sun’ – R.E.M.

På Balkonen

Musvitter flygtede om kap med skyggefluglene, hvis uformelige kroppe dansede smidigt henover husmurenes matgrønne facader. Refleksionerne fra vandet legede i stilhed på væggene, kastede sollys imellem sig som tusindvis af bolde. Kvinden i kanalen løftede afslappet hånden og tog et sug af cigaretten, og jeg betragtede mit bølgende spejlbillede fra min plads på balkonen. Et par sløve, mørke øjne stirrede fraværende tilbage på mig otte meter nede fra vandet, indtil et halvvisst blad brød vandoverfladen og slørede billedet. Men det samlede sig igen, så snart bladet var drevet videre.

Det gule og blå tørklæde om min hals virkede så forunderligt i kontrast mod det grumsede vand og byens naturfarvede miljø – jo, garden var nem at genkende blandt byens øvrige befolkning. Det var nok også dét, der var tanken. Den skulle lægges mærke til. Folk skulle vide, hvem der satte dagsordenen, hvem de skulle rette sig efter, ligeså meget som tage sig i agt for. Den var jo ikke hemmelig, til trods for at de færreste vidste hvad der egentlig foregik bag lukkede døre. Men man skulle ikke stikke sin næse i sager, der ikke angik en selv. Selv jeg skulle ikke vide besked om hvad officererne lavede når resten af garden ikke kiggede.

Røgånde forlod uhørligt mine læber og sammen med de anspændte tanker, løftedes den op i vinden og spredte sig og forsvandt bag de

ensomme skyer, der var farvet brændende røde af den nedadgående sol. Roligt vendte jeg blikket mod horisonten, hvor dagligdagens uhumske by og beskidte gader ætsedes væk og blev borte, da solens ildfarver ramte dem. Dæmoner sprang frem fra dagens sidste, desperate lysstråler og løb igennem byen, legende og dansende, og fortærede alt forkert og uappetitligt de fandt. Nøjagtigt som garden skulle. Hvis Lederen var solen, var vi hans dæmoner, gule og blå dæmoner. Gode dæmoner, som skrabede de giftige og destruktive elementer og tanker af hans perfekte verdensbillede. Dæmoner hørte med i naturen, det grundlæggende, sagde han, sådan som verden skulle være. For længe siden havde han sagt, at man kun kunne være hel og perfekt, hvis man accepterede sine dæmoner. Med vores gule og blå farver, hævdede vi os over det perfekte og holdte det kyskt.

Uvilkårligt rettede jeg min spinkle krop op, som voksede til tidobbelt størrelse. Ja! Så magtfulde vi var! Almægtige, ligefrem, kun overgået af Lederen. Med mit blå blik rettet skarpt mod solen, der fortsatte sin vandring ned i sin vandfulde grav, trak mundvigene op i et triumferende smil. Blå øjne var en genfejl, havde nogle fortalt mig. En programmeringsfejl, en afvigelse fra den rigtige menneskekrop. Men de tog fejl. Jeg var perfekt. Med adrenalinen brusende igennem mig, som havets bølger mod en kyst langt borte, bevægede jeg de rystende fingre op til munden og tog et langt, rensende sug af den lille, hvide tobakspind. Åh, hvilken lykke, harmoni! Ufatteligt hvad, der kunne være i et stykke sammenrullet papir og nogle tørrede planter, men det var jo kun et hjælpemiddel. Følelsen af at være en del af noget så stort og fantastisk som

Lederens verdensbillede, dét kunne intet måle sig med. Med den frie hånd tog jeg fat i solkuglen, klemte til og fangede den i mit faste greb. Selv solen kunne jeg nå. Med et suk delte den sig mellem mine fingre, i to, i tre, i mange, og ingen kunne vide hvor den ville samle sig igen. Magt. Jeg måtte koncentrere mig for at undertrykke en boblende latter der pressede sig på fra mellemgulvet. Jeg måtte ikke vække for megen opmærksomhed, men alligevel brast det ud; store, kraftfulde toner rullede sig ud fra min tunge, som fugleunger på sin første flyvetur steg de op i himlen, blandede sig med dæmonerne i en vild dans og spredte sig ud over hele byen.

Knirk.

Hvad var det? Ved lyden af nogen, der forsøgte at åbne vinduet bag mig, skrumpede jeg sammen til min egen, spinkle, sygeligt udseende kvindekrop, og med febrilske bevægelser kæmpede jeg for at få den ulovlige cigaret gemt af vejen. Blev jeg fanget med det berusende stof, ville straffen stå på karantæne i dagevis, hvis ikke degradering. Eller udsmidning fra garden. Hvis de da ikke bestemte sig for at slå mig ihjel. Virkeligheden måtte ikke sløres. Det var tegn på mistillid, tvivl, oprørskhed, på, at jeg ikke troede på Lederen. Men det gjorde jeg jo. Det gjorde jeg virkelig, andet måtte de ikke tro.

”Åh. Er det bare dig, Olli?” En mere afslappet stemning lagde sig, da det velkendte, buttede ansigt og mørke øjne tittede frem fra den slidte vindueskarm, og mens den stressede puls sænkedes, løftede jeg hånden til en hilsen på min kammerat. Hans tørklæde sad lidt for løst, som sædvanlig, afgjorde jeg og løftede atter cigaretten til munden, men uden at genfinde den samme rus. Beskidte flager var

igen dukket op på husmurene, og en kvalm smag blandede sig med cigarettens sirlige dunst.

”Vi skal nok få det fjernet,” sagde jeg mumlende, ikke henvendt til nogen specielt.

”Har du flere af dem dér?” spurgte Olli, idet han bevægede sin store bamsekrop igennem vinduet og videre ud på den grønmalede balkon.

Jeg rystede på hovedet, til trods for at vægten fra den halvfylde cigaretpakke stadig hvilede tungt i min skjortelomme. En god ven som Olli ville jeg ikke svigte, men stængerne var svære at få fat på. Det meste af min månedsløn var gået op i røg, bare for at få fat i en fem stykker. Det var nu heller ikke meget, de betalte os. Men under krisetider var det jo kun naturligt, at der måtte spares hist og her.

”Hvor har du været?” Olli brød stilheden med et delvist anklagende, delvist spørgende udtryk i ansigtet. Det tog mig lidt tid at svare, mit blik søgte stadig efter de forsvundne soldæmoner.

”Bare her. Har gjort mine pligter,” forsikrede jeg ham og tog endnu et sug af den snart udbrændte pind. Jeg forsøgte at lave røgringe med tungen, men fejlede, og den grå damp havde mistet alt sin farve. ”Er solnedgangen ikke smuk?”

”Den er jo næsten ovre,” sagde han og kastede misundelige blikke i retning af røgen.

”Der er den jo bare nydeligst,” svarede jeg og slog ud med hånden i retning af den blodrøde skive i horisonten, ”Grænsen til tusmørke, dagens sidste åndedrag, et tungt og sovende et af slagsen. Det er den smukkeste solnedgang, jeg har set i tyve år.”

Atter trak mundvigene op til smil, da den kæmpende sol spredte sine gyldne stråler ud over byens kanaler, forbandede natten og dennes morderiske sind, før den døde i sin grav under horisonten med et frygtindgydende suk. Imens sad Olli og jeg i live på balkonen, mens himlens farve blev mere og mere blåsort. Pludselig snittede et ildrødt skær igennem tusmørket og lyste byen op, og for en stund troede jeg at solen var genopstået i triumf. Men nej. Den røde kniv var efterfulgt af sort røg, der ikke kom fra en cigaret.

”Der er noget, der brænder,” konstaterede Olli og lænede sig ud over rækværket. Jeg svarede ikke. Ildens blodfarver kastede sig over himlen i et genkendeligt mønster.

Den bredryggede hingst svajede faretruende under mig, og en kvalm følelse bølgede hen over min krop. Efter kun få uger som medlem af garden, havde jeg endnu ikke vænnet mig til rollen som rytter, men for en gangs skyld var det ikke søsyge, der gjorde mig dårlig.

Det var den ubehagelige stank af brændt kød, som væltede ud af flammehavet foran mig.

Et sted derinde ændrede et menneskeskrig sig til et dyrs brølen, så fundamentalt og grundlæggende, at jeg måtte sluge det opkast, der væltede op i min mund ved lyden, mens gråden døde ud og blev til støv, fortæret af ilden. Andre skrig blussede op derinde fra, døde ud og hævede sig igen, som Fugl Fønix fra sin aske. Men de ville til sidst forsvinde, trøstede jeg mig selv med. Igennem de halvsmeltede,

bølgende vinduer kunne vi se skikkelser bevæge sig rundt, hamre på dørene vi forudseende havde barrikaderet. Måske var der børn derinde, det vidste vi ikke, kun at forræderen havde søgt tilflugt i et – måske sit eget – hus. Han havde nægtet at tage sin straf for at forråde sit land, den idiot, straf var endda så meget sagt. En del af mig syntes slet ikke han fortjente at modtage sin afsoning i en af de dertil indrettede lejre, men samtidig frydede jeg mig, hver eneste gang en fortabt sjæl blev sendt af sted. De, der vendte tilbage, sagde jo aldrig et ondt ord om Lederen igen. Hvordan de end gjorde, så var det fantastisk.

Skrigene fortsatte. Luk os ud, lød det som om de råbte, men lydene ville ikke forme sig ordentligt til ord, så jeg lukkede ørerne. Det var sikkert hans familie, der gik rundt derinde. Han havde fortjent det, fortjent at miste alt. Hans kone, hans børn, sit liv. Et smil trak prøvende op i mundvigene, men ville ikke sidde tilpas. De lå og brændte op derinde. Smeltede. Jeg kunne kun være taknemmelig for, at det ikke var mig.

”Er du okay?” Ollis trætte blik flakkede mellem mig og flammerne, ”Du virker en smule bleg.”

Jeg nikkede, men forholdt mig tavs. Der var ikke nogen grund til at sige noget, når et nik var nok. Desuden måtte jeg holde øje med at ilden ikke spredte sig, hvilket var svært i nattetørket. Røde knive flænsede stjernehimlen og jog stjernerne væk, åd dem og grinede ondskabsfuldt. Røgen flygtede mod himlen, ud i universet, og jeg havde pludselig trang til en cigaret.

Jeg ville åbne munden for at spørge om Olli havde en, men tav, da et smertefuldt stik skød ud fra min venstre overarm. Jeg kiggede overrasket på den teltstolpe, der stak ud af min krop efter at være blevet affyret fra en hjemmelavet armbrøst.

Med metalsmag prikkende i munden og sløret blik fik jeg øjenkontakt med gerningsmanden, og stirrede direkte ind i en tiårig drengs matte øjne, der håbløse og hadfyldte piercede mit blik langt ind i sjælen, før flammerne og nattehimlen drejede rundt, og jeg væltede ned af hesten. Jeg ville have ramt de skidne brosten med hovedet først, hvis ikke Olli havde grebet mig i sin muskuløse favn, og et sted langt borte råbte han mit navn, strøg mig over det kortklippede sorte hår og sagde at det nok skulle gå, mens drengens barnestemme hvædede 'forræder' ind i hovedet på mig.

Forræder? Hvad? Nej, det var jo ikke rigtigt. Hvordan skulle vi være forræderne? Vi var de gode, vi opretholdt orden og fred. Jeg lukkede øjnene da smerten skød igennem min krop, men selv på indersiden af mine øjenlåg havde drengens matte blik sat sig. Chokeret åbnede jeg øjnene igen, og da var drengen allerede forsvundet ind i en sidegade, men hans blik blev hængende i luften, som stanken efter udbrændt ild. Han var forræderen, afgjorde jeg. Drengen og manden, der lå død et sted inde i det brændende hus. Vi sørgede for at pille de syge æbler ned af træet, så de gode havde plads til at gro, sådan var det, men alligevel krakelerede verdensbilledet, kun på grund af én lille dreng med en armbrøst og matte øjne. Det røde skær på himlen var ved at aftage, og stjernerne over mig snurrede rundt. Jeg kunne høre, at nogle af de andre var

redet efter den unge dreng, han skulle betale prisen, fordi han ikke troede på os. Jeg begyndte at græde. Olli troede, at det var på grund af smerten. Det var det også, men ikke den i armen.

Jeg spurgte ham, om vi ikke havde udstedt våbenforbud for civilister. Som svar spyttede han og sagde, at ikke alle vidste, hvad der var bedst for dem selv, før han tilbød mig en cigaret. Jeg tog gladelig imod den og røg, indtil dunkene i armen og sjælen forsvandt, og drengens matte øjne forsvandt i en tåge af tårer.

Min hånd rystede en anelse, i det jeg førte den op til munden og sugede den beroligende røg ind. Det gik efterhånden op for os, at det ikke var gardens sædvanlige afbrændinger vi kunne se i horisonten, og sveden drev os ned af panden ved synet af flammerne, der slikkede legesygt og ulækkert op af rådhestårnet. En menneskemængde hujede i gaderne, og det ville ikke vare længe før de nåede gardens hovedkvarter, hvis balkon vi stod på. Vi kunne allerede se det orange skær af oprørsk ild bane sig vej igennem husmurene. Jeg sugede desperat på cigaretten indtil jeg brændte mine fingre på spidsen, uden at føle mig den mindste smule roligere.

”Mm-...” Olli gav en kvalt lyd fra sig, men hans stemme, der pludselig virkede alt for lille til hans runde krop, druknede i råb og fik ham til at tøve. Vi tænkte det samme; vi burde gå ned og hjælpe. Blandt ildens knitren kunne vi høre hestehove galopere oprørerne i

møde, hvor de modigste af gardens medlemmer gjorde klar til at kæmpe for friheden og vores Utopia. I stedet stod vi fuldkommen stille og følte os som kujoner.

”Vi tager vores geværer,” sagde jeg så, ”og venter til de kommer herhen, og så beskytter vi hovedkvarteret.”

”Hvad hvis de ikke kommer herhen?”

”Det gør de. De tror garden har gjort noget galt, det ved jeg,” forsikrede jeg ham, selvom jeg ikke vidste det. Jeg vidste kun, at menneskemængden var på vej imod os, og at selvom vi havde gjort vores pligt til fulde, virkede det ikke. Olli nikkede og adlød, til trods for, at han var min overordnede, og vi samlede vores våben op og gjorde klar til at skyde. Gjorde klar til at skaffe os af med oprørerne, så snart de forsøgte at komme ind af den låste dør, og jeg klyngede mig til det sidste, desperate håb om, at det vi gjorde var rigtigt, og at himmerige på jord ventede forude, ligesom vi var blevet lovet.

”Vi har jo hørt fra din overordnede, at du har gjort noget fremragende og ikke mindst bemærkelsesværdigt arbejde i din tid som menig. Keittu.”

Manden bag skrivebordet over for mig lænede sig tungt tilbage i stolen, mens han smagte på mit navn med en tænksom mine, ”Og du siger, at du intet efternavn har?”

Jeg rystede på hovedet, men fortsatte med at smile stort, helt automatisk. Bortset fra den elektriske vifte i hjørnets monotone

summen, var der ikke en lyd at høre i det hvidmalede rum, der virkede så overdådigt rent og ordentligt. Alt var tilrettelagt til yderste perfektion. Selv de forgyldte bogstaver 'Sgt. Matsu Paterrri' på hans navneskilt var uden den mindste fedtplet, og det gule og blå tørklæde om hans hals havde ingen folder. Smalle striber af forårssol faldt ind på skrivebordet gennem vinduet, men begge vores ansigter lå i en kølig skygge.

”Nej, det gav jeg afkald på, da jeg fandt Lederen. For mig er han langt mere betydningsfuld end min familie. For ham ville jeg gå navnløs, men det gav for mange komplikationer.”

”Nej, et navn har man brug for,” sagde manden, Matsu, langsomt og studerede mig lidt. ”Ellers går ens identitet tabt, og man kan ikke udføre en konkret handling. Så er man ikke egnet til noget, ikke engang som redskab. Men identitet har du vist nok af.”

Jeg nikkede.

”Og din trofasthed har du skam også bevist. Du fik en hædersmedalje for 'heltemod, selvstændigt arbejde og loyalitet' for en måned siden, ikke sandt?” remsede han op af mit cv, og jeg nikkede igen.

”Jo, det er sandt.”

Jeg vred mine hænder i skødet i takt med, at mit hjerte bankede hurtigere, og smilet fik mine kinder til at værke. Det var kun en uge siden, at jeg havde fået besked fra hovedkvarteret, om at gardens leder ville tale med mig, og da var det, som om min vildeste fantasi gik i opfyldelse. Jeg kunne stadig ikke fatte at det var virkeligt, mig, medlem af garden? Jeg havde gentagende gange måtte knibe mig

selv i armen for at blive overbevist om, at det ikke var en drøm, men nu sad jeg altså her. Foran sergent Matsu Patteri, der skulle afgøre om jeg var egnet. Jeg følte mig som en syvårig, der spurgte sine venner pænt, om jeg ikke nok måtte komme med i deres hemmelige klub.

”Nuvel. Vi traf det rette valg, ved at invitere dig til denne samtale,” sagde Matsu og flettede sine fingre. Han talte langsomt og uforhastet, hvert eneste ord var velovervejet. Det føltes som om han trak tiden ud, og imens blev mine nerver mere og mere tyndslidte, og sommerfugle baskede forvildet rundt i min bug.

”Tillykke, Keittu uden efternavn. Fra og med i dag er du et officielt medlem af ’Garden for Folkeorden og Pligtfyldighed’. Her er dit uniformstørklæde, hvis du går hen til bygning C4, skal de nok sætte dig ind i sagerne.”

Tørklædet fulgte mine bevægelser mens jeg gik, og fik min krop til at svæve et par centimeter over jorden. En helt speciel lugt flød ud fra det, og stoffet føltes stadig nyt og sprødt mod min hals. Jeg voksede mindst en meter på den strækning, der var hen over den asfalterede gårdsplads. Jeg kunne ikke lade være med at smile.

En overraskende hjemlig atmosfære mødte mig i bygning C4, til trods for at navnet rungede af sterilitet. Under krigen var bygningen en hangar for små krigsfly, men nu var loftet hvidtet, blomstrede sofaer og et tv stillet op i hjørnerne, og det eneste, der afslørede C4’s fortid, var en svag, lurende undertone af oliestank. Ved noget, der lignede en informationskranke, gled bløde toner ud fra en radio, der

netop var blevet drejet over på et jazzprogram, og med et smil på læberne bevægede jeg mig mod lyden.

”Godeftermiddag,” den unge mand bag skranken gav mig et undersøgende blik, før han smilte høfligt, ”De er?”

Pligtskyldigt fortalte jeg ham mit navn,

”Sergent Matsu Peterri har sendt mig. Han sagde-”

”- at vi nok skulle sætte Dem ind i sagerne, ja.” Den unge fyr afbrød mig med en viften med hånden og pegede hen mod et af de små sofaområder.

”Hvis De sætter Dem derovre, så skulle Deres mentor snart komme.”

Tavst adlød jeg, men en mut mine spredte sig på mit ansigt. Det virkede forkert. Eller måske bare uventet. Når folk hørte om garden, hørte de store, prangende hovedkvarterer, ja, nærmest kongelighed. Men rummet mindede mest af alt om en læges ventestue.

Den blomstrede sofa gav en diskret knirken fra sig, da jeg satte mig, men lyden forstummede hurtigt. Selv den velkendte jazz fra radioen druknede og blev dækket af et støvet, hvidt tæppe af stilhed. Over for mig sad to midaldrende mænd fordybet i et skakspil, og i mangel på bedre at give mig til, betragtede jeg nysgerrigt deres spil.

En springer og et tårn kolliderede, og den døde hest blev slynget ud over brættets kant, mens det næste træk blev udtænkt. Den ene af mændene brummede dybt, før han lod fingeren glide overvejende hen over hovedet på træsoldaterne, greb med to fingre om en bonde, som bevægede sig et skridt fremad. Langsomt, men støt, og jeg smilede. Jeg kunne se, hvad han prøvede på. Skak havde jeg aldrig

været en mester til, men jeg vidste da, at hvis bonden, den svageste brik i spillet, kunne nå fjendens baglinje, ville hun blive forfremmet til dronning.

Jeg knyttede spændt hånden. Der var ikke langt fra brikken til baglinjen, kun seks felter fra bonde til dronning. Modstanderen rykkede sin løber frem i en diagonal linje, før bonden tog endnu et skridt den anden retning. Kom nu. Med opmærksomme øjne lænede jeg mig frem mod brættet, grebet af den brændende stemning, kom nu. Bonden tog endnu et skridt frem, selvom jeg ikke havde set modstanderen trække. Og endnu et skridt, og endnu et, og endnu et.

Modstanderens dronning kastede sig ind fra sidelinjen og huggede bonden ned for fode.

Min krop blev tung og slap, i det træbrikken blev lagt ud til siden med sine kammerater, og en løber tog dronningen af dage og satte kongen i skak. De to skakspilleres ansigtsudtryk ændrede sig ikke, og støvtæppet viskede deres øjne ud.

”Frøken Keittu?” sagde en stemme bag mig, og jeg drejede lettere forvirret hovedet mod en bred mand med mørkt hår, som havde lagt sin hånd på min ryg. Den dækkede næsten hele skulderen. Mandens blå og gule tørklæde sad lidt skævt om hans hals, men alligevel virkede han ligeså ordentlig som resten af garden. Et venligt smil sad plantet på hans mund, og ugenert gengældte jeg det og nikkede.

”Jeg skal være din mentor. Kom med.”

”Mit navn er Oliver Karlsen,” sagde manden, som tårnede op over mig som endnu et af byens rækkehuse, blot i blå og gul, frem for de naturfarvede mursten. Han bevægede sig som en del af landskabet, som sandbanker i ørkenen, når de blev hvirvlet rundt af vinden.

Oliver. Jeg smilte diskret ved navnet, der mindede om en mere raffineret udgave af navnet på min barndomsven. Oliver. Med min accent, kunne jeg knap nok udtale det.

”Må jeg godt kalde dig Olli?” spurgte jeg og så en tolvårig dreng for mig. Han kiggede forbavset ned på mig fra sin plads oppe under skyerne, så jeg følte mig på størrelse med en elleveårig. Så nikkede han.

”Jo. Det må du godt.”

Mens vi bevægede os ned igennem de smalle fortove langs kanalerne i byen, sagde Olli ikke meget. Han måtte være en mand af få ord, afgjorde jeg, men ind i mellem kom han med en let bemærkning. Om, at det var de små sidegader, hvor de ulovlige handlere holdt til. Om, hvor byens fine kvarterer lå, og hvor de dårlige var, og hvem, der gav mest i drikkepenge. Men ligeså ofte indskød han bare, at solen brændte vældig varmt for tiden, til trods for at det milde lavlandsvejr altid virkede ens for mig.

”Så du er fra højlandet?” sagde Olli og tørrede en sveddråbe af panden. Jeg skuttede mig kort, men nikkede så afværgende. Hernede var det ikke godt at være højlænder. I hæren blev højlændere sat til at rense latriner og bære udstyr, og det var dem, der blev låst inde i soverummene og fik sit tøj smidt i søen. Derfor havde jeg som menig

begrænset mine svar til enstavelsesord. Men min accent forrødte mig alligevel gang på gang.

”Du snakker også lidt sjovt,” grinte Olli, og jeg slappede en smule af i mine spændte skuldre.

Solen spredte gavmildt dagens sidste stråler ud over hustagene, da Olli og jeg vendte tilbage til gardens hovedkvarter, og også dér havde fyraftensstemningen overtaget. Olli førte os igennem rum efter rum af snakkende mennesker med blå- og gulstribede tørklæder, ud på en balkon med udsigt over solnedgangen. Et par andre stod og nød den friske luft, og en bitter duft af røg havde lagt sig over balkonen.

”Har I været ude at redde verden?” grinte en af de andre, og jeg grinte med, uden helt at vide hvorfor. Redde verden var måske så meget sagt. Vi havde taget en knægt i at hugge i en butik, men ellers var dagen gået med at vise vej og smide vagabonder ud af parkerne. Men selv den mindste handling gjorde en forskel, havde Olli opmuntret mig med.

”Nu skal den nye indvies,” erklærede en ung fyr, idet han rakte en hvid cigaret frem mod mig. Jeg betragtede den tøvende, men rørte mig ikke. At ryge, det var i mod loven. Det var dét, samfundet havde banket ind i hovederne på os i årevis. Fra forældre til lærere til officerer. Indtagelse af rusmiddel var forbudt. Alligevel stod en flok medlemmer af garden og røg. Hvor de havde fået fat i cigaretterne, var ikke godt at vide.

”Det er okay, Keittu,” Olli smilte opmuntrende til mig, og det samme gjorde resten af de unge mennesker omkring mig. Efter en

kort tids tøven, løftede jeg til sidst hånden, tog imod cigaretten og tog den til munden, hvor en satte ild til spidsen. Røgen kradsede i den tynde hud i halsen, da jeg tog en indånding.

Cigaretstumpen var næsten brændt ud, men faklerne lyste fortsat op i natten fra deres togt gennem gyderne. En smerte skød igennem mine fingre, da jeg brændte mig på cigaretten, og med en hastig bevægelse skoddede jeg resterne op af husmuren. I stedet vandrede mine hænder febrilsk hen over geværet ved min side og tilbage igen. Svedperler smittede af på metallet og efterlod salte pletter, og jeg kunne skimte mit forvrængede spejlbillede i dem. Rusen var allerede ved at klinge af igen, ilden tårnede sig op som kæmpemæssige slanger og kastede mig frem og tilbage mellem virkelighed og fantasi.

”De er ved domhuset,” bemærkede Olli, men tav så igen. Hans hænder så ikke ud til at ryste ligeså meget som mine, og det fik mig til at falde en anelse ned. Olli var ikke bange. Selvfølgelig ikke, de blå og gule tørklæder om vores hals var bevis på modet selv. Vi skulle nok klare det. Vi var ikke de onde i denne sag. Garden ville berolige den oprørte folkemængde, og hvis nogen stadig råbte op, holdt resten nok mund hvis vi skar de sygelige rødder fra. Mennesket er et flokdyr. Det gør, hvad der er bedst for gruppen. Og gruppens ledere var garden.

Men hvor var de?

Jeg spejdede hen over byen så godt jeg kunne igennem tussmørket, men ingen blå og gule farver var at se. Ingen tørklæder lyste op som ledestjerner i natten. Ingen beroligende stemmer og advarende geværskud. Kun ildens klamme røde farve, der fortsat klamrede sig op af husfacaderne, spejlede sig i kanalens bølger og gav næring til hobens råb.

Hvor var de? Hvorfor var de ikke ude og berolige dem? Det burde de jo, det var deres pligt! Vi stod i det mindste vagt. Vi var klar til at nedkæmpe enhver, som forsøgte at trænge ind i hovedkvarteret. Vi, Olli og jeg, stod klar til at ofre vores liv! Her oppe på balkonen.

...

Mit gevær havde fire patroner tilbage. Nok til at skaffe sig af med fire problematiske borgere. Jeg var god til at sigte, jeg ville uden tvivl kunne ramme mit mål på de otte meters afstand, der var mellem balkonen og jorden. Jeg regnede lidt på det. Ramte jeg én, ville mindst fire andre påvirkes og falde ned. Oprørskhed spredte sig som rotter, det var noget af det første, de havde lært os i garden. Fjernede man kilden, ville ynglen automatisk dø ud. Fire patroner. Fire gange fire, det blev seksten. Mindst seksten kunne jeg berolige. Olli havde også mindst fire patroner, det blev seksten plus seksten, altså toogtredve. Det var en hel lille flok, vi skulle nok klare det. Kunne vi berolige toogtredve, ville resten følge med af sig selv. Mennesket er et flokdyr, tænkte jeg med et smil.

Mine hænder rystede alligevel, da jeg hev den halvtomme pakke op af lommen og tændte en cigaret mere.

”Jeg troede, du ikke havde flere,” sagde Olli, samlede sit gevær op og stillede det ned igen.

”Jeg løj,” svarede jeg.

Mere sagde han ikke. Måske var cigaretterne ikke det vigtigste for ham lige nu. Måske var han hoppet med på idéen om, at det var bedst at være klar i hovedet, når... bare klar i hovedet. Rusen fik flammerne til at hæve sig yderligere, og de lignede slanger med øjne af ild, selvom kun halvdelen af hoben havde fakler med.

Jeg vidste ikke, hvor længe vi havde stået der. Folkemængden havde infiltreret det meste af midtbyen, flammer slikkede grådigt og fortærede allerede størstedelen af de officielle bygninger. Jeg kunne tælle mindst otte forkullede ruiner. Det samme antal civile huse, som jeg havde været med til afbrændingen af.

Der gik et lyn igennem mig, da nogen åbnede vinduet bag mig, og med svedige hænder greb jeg om geværet. Men det var ingen fjende med hjemmelavet våben og fakkell. Et gult og blåt tørklæde sad bundet om en ung mands hals, og jeg sænkede geværet igen. Jeg genkendte ham. Vi havde været i hæren sammen, og få uger før jeg, var han blevet optaget af garden, og desuden var han lavlandsk. Det gjorde ham min overordnede. I hæren havde han låst mig inde på et toilet.

Jeg udvekslede ikke et ord med den nyankomne, som tavst hoppede ud på balkonen og spejdede ud over byen, alt imens han holdt et fast greb om sit gevær. Selv Olli og jeg var holdt op med at

tale sammen. Jeg tog et sug af cigaretten, og den halvgennemsigtige røg skjulte ilden for et kort øjeblik.

Ude i horisonten var solen allerede begyndt at lysne igen. En usynlig pensel malede blå strøg henover himlen, og solen akkompagnerede med hvidt lys. De havde raseret hele natten, til trods for at denne aldrig var specielt lang om sommeren. Det blev aldrig rigtigt mørkt, så det kunne ligeså godt blive lyst igen. Lige over mit hoved svævede et par søvnige skyer rundt, der endnu ikke var blevet ramt af flammernes skær.

Jeg kunne skimte den blå himmel glide stille og roligt forbi gennem en sprække i togets væg. Forskellige nuancer af blå var spættet med klumper af skyer, der så ud til at cirkulere om et bestemt punkt bag horisonten. Af og til gav de et brat hop, når toget skramlede over en ujævnhed i skinnerne. Kun togets evige raslen skar igennem den stilhed, der havde sænket sig over de få passagerer i rummet, der var ligeså mørkt, som verden udenfor var lys. Støvet dansede i det flakkende lys fra sprækkerne og satte sig og kradsede i min næse.

Kassettebåndet i min walkman gjorde et lille klik fra sig, før stilheden blev afløst af bragende jazzmusik, som kun jeg kunne høre. Skyerne udenfor dansede til de livlige toner, og for en kort stund mindede den mørke lastvogn om min fars gamle arbejdsrum, for jeg for første gang havde hørt musikken. Men kun kort. Hurtigt vendte min bevidsthed tilbage til vognen, hvor vi sad fire unge på rester af

halmstrå i soldateruniform. Vognen havde sikkert været brugt til at transportere dyr i.

”Jeg har meldt mig ind i hæren”, havde jeg erklæret for mine forældre, og med ét var stemningen i den varme stue blevet kold, og jazztonerne dækket af larmende stilhed. Far havde på det nærmeste skreget ’nej’ ind i mit hoved, til trods for at der ingen nødvendighed var for det, da hans opspærrede blik sagde mere end nok. Han haltede stadig på det kunstige ben, idet han bevægede sig over mod mig og greb mig i kraven.

”Du er sytten år gammel,” sagde han, som afgjorde det sagen. Du er sytten år gammel. Samme argument, som de begge havde brugt den sidste lange tid. Jeg var for ung, det var for tidligt. Men jeg havde frivilligt meldt mig til tjeneste, hvor Far var blevet tvunget ud på slagmarken.

”Lederen reddede os ud af fattigdom efter krigen. Uden ham, kunne vi have endt på gaden. Verden er forbedret, på grund af ham. Jeg vil give noget tilbage. Er det ikke dét, i altid siger, at man skal? Være et godt menneske.”

De tav et kort øjeblik, men fandt hurtigt modtræk til min udtale.

”Færdiggør hellere din uddannelse. Hæren slår folk ihjel. Men du vil måske følge din såkaldte ’Leder’ i døden?”

”Ja,” svarede jeg, og Far stak mig en lussing.

Men det havde været lige meget. Jeg havde allerede pakket. Jeg stod i camouflaged grøn soldateruniform, og Fars kassettebånd hvilede tungt i min inderlomme.

Luftrykket gav mig propper i ørerne, i takt med at toget bevægede sig ned af bjergene. Himlen gled stadig forbi, men virkede ikke forandret.

Jeg gnubbede forsigtigt et blå mærke på mit ben og holdte hånden op til sammenligning. Det var større end min knyttede næve, og udgjorde prikken over i'et på mit sortblå lår. Var det så bare – for en gangs skyld – kommet under en øvelse, men jeg var aldrig kommet til skade i arbejdstiden. Et skab, som jeg var blevet skubbet ind i, stod bag det nyeste mærke.

Fængslet var uvant stille. Kun urets tikken brød igennem den mur af stilhed, der havde sænket sig over gangene. Min vagtafløser ville ikke komme før om en halv time, og jeg rullede buksebenet ned igen og begyndte min runde. Af og til blandede en let prusten sig med lyden af uret og mine monotone skridt, og det løb koldt ned af ryggen på mig. De sovende fanger bag tremmerne kunne intet gøre mig, men deres åndedræt sneg sig hen langs væggene og klemte mig sammen fra hver sin side. Jeg kunne aldrig være sikker på, om de var døde eller levende derinde. Deres brystkasser bevægede sig op og ned i en død bevægelse, og deres tøj glinsede i nattemørket af sved. Fangedragterne var grå og lignede de rotter, der levede side om side med de sovende. Passende sambo. Utålmodigt kastede jeg et blik

mod uret igen, men tiden så ikke ud til at have rykket sig en tomme. For det meste ønskede jeg, at de var døde.

Forsigtige, men hastige skridt blandede sig med min egen gang, og fik hjertet til at springe et slag over i mit bryst.

”Hey! Stop! Hvem dér!?” ordene fandt sin vej ud af min mund helt selv, og jeg vidste ikke engang, at jeg kunne råbe så højt. Jeg tog geværet op til sigte, og det så ud til at virke. En skikkelse i den anden ende af gangen holdt op med at bevæge sig, men besvarede ikke mit spørgsmål.

”Bliv der, og tag hænderne på hovedet,” kommanderede jeg indlært, og stadig med mit våben løftet, tvang jeg mine ben hen mod den fremmede, indtil hans grå fangedragt stod tydeligt frem i nattemørket.

”Gå tilbage til din celle,” bad jeg ham, efter at have betragtet den unge mand kort. Hans brune øjne stirrede på noget, der ikke befandt sig i rummet. ”Jeg har befordring til at skyde, hvis du modsætter dig ordre.”

Han svarede ikke, men hans blik var gledet over på mit ansigt, og studerede mig grundigt. Som om, at det var mig, der skulle undersøges. En irriteret grimasse gled over min maske.

”Du hedder Keittu Jarvin, ikke?”

”Keittu,” rettede jeg ham, ”Fortæl mig dit fangenummer. Jeg skal rapportere det her.”

”426156-1214” svarede han hurtigt, med en stemme, der virkede alt for rolig og frisk til hans slidte krop. Han så ud til at have været spærret inde længe.

”Du sidder inde for landsforræderi, og afventer transport til opdragelseslejr,” sagde jeg, mest til mig selv, efter at have skimmet det lille hæfte jeg havde fået med mig. Jeg kastede et afventende blik mod fangen, forventede at han ville gå lydigt tilbage til sin celle, men i stedet blev han bare stående med hænderne på hovedet. Hans brune blik borede sig stadig ind i min krop. Jeg kom til at tænke på drengen med armbrøsten. Men ham havde de fanget. Han var væk nu.

”I begår en fejl,” sagde han pludselig, og en tung stilhed lagde sig kortvarigt imellem os.

”En fejl? Hvordan?” spurgte jeg, men mine ord kunne ikke bryde ordentligt igennem stilheden og forsvandt et sted midt imellem os. ”Er du da uskyldig?”

”Det kan være lige meget. Vi bliver jo spærret inde alligevel,” sagde han, og må have hørt mig trods alt. Hans stemme var stadig for rolig. Uden tvivl. Næsten arrogant, og jeg havde svært ved at holde masken.

”Det er ikke sandt. Vi spærre kun de onde inde, dem som er skyldige. Det hedder retfærdighed.”

Han så ud til at være ved at le, og jeg strammede uvilkårligt mit greb om geværet.

”Retfærdighed? Jeg ville redde min familie ud af et land af tyranni, og I spærre mig inde. Er dét retfærdighed?”

Jeg havde lyst til at slå ham. Det arrogante afskum, hvad bildte han sig ind? Tyranni? Var det tyranni at straffe dem, der gjorde uret? Jeg løftede kort geværet til sigte, og fangens krop rystede af

forskrækkelse, men så sænkede jeg det igen. Jeg måtte være den store person her. Bevare roen. Han vidste jo ikke bedre, staklen.

”Lederen vil os det bedste. Hvorfor tager du ikke bare med på opdragelseslejren, så kan du vende hjem og hjælpe med at gøre samfundet bedre?”

”Du mener at blive medlem af jeres såkaldte ’garde’? Jeg gider sgu ikke være marionet for overmagten.”

Mine hænder knyttede sig hårdt helt af sig selv, og min stemme hævdede sig til et faretruende toneleje. Jeg kunne risikere at vække de andre fanger, men min stemme var ligeglad.

”Marionet? Marionet!/? At blive medlem af garden er det største du kan opnå! Det er en ære at få lov til at hjælpe samfundet på den måde! En ære at få lov til at satse livet på sådan en sag!”

”Ære? Ære er noget man tørrer sig i røven med. I kampens hede sikker man hellere af med livet i behold, end at dø en ’ærefuld død”

Bang. Med et knald fór en kugle igennem luften fra geværet, borede sig ind i fangens skulder og efterlod et blodspor på væggen bag ham. Han åbnede munden til et skrig, men der kom ingen lyde ud. Heller ikke hans fødder, der langsomt slæbtes hen over jorden i en flugt, sagde noget. En ny kugle borede sig ind i hans ryg få centimeter fra det gamle hul og efterlod røde mønstre på væggen, men han blev ved med at kæmpe sig lydløst bort. Da mit gevær var løbet tør for patroner, smed jeg det og løb i stedet hen til den gråklædte mand, hvis fangedragt var blevet plettet af mørke strøg. Hans hoved gav ikke en lyd fra sig, da min knytnæve slyngedes ind i det. Heller ikke, da endnu et slag ramte. Endnu et. Hans hovedbund

bulede akavet under blodet, i takt med at mine knoer hamrede mod den bløde hud. Han fortsatte med at bevæge sig hen af gangen lidt endnu, men på et tidspunkt holdt han op med at røre sig. Hans hals gav en boblende, hæs lyd fra sig, og jeg slæbte ham tilbage til sin celle og vaskede mine hænder rene for den røde væske. Vandet lød som et vandfald, jeg ofte havde leget ved som barn.

Flere og flere var søgt ud på den lille balkon, og Olli og jeg var blevet presset tilbage mod væggen. Det var ikke alle, der havde våben med, men om hver eneste hals hvilede blå- og gulstribede tørklæder. Menneskemængden bestod ikke kun af den 'officielle' garde, også sekretærer, kontorarbejdere, selv rengøringsfolk stod og betragtede folkets flammende skær. Men de nyankomne havde jaget tæppet af stilhed væk, og en let mumlen havde bredt sig på balkonen. En nærmest munter mumlen.

Folkemængden, der vandrede rundt i byen og stadig kom tættere på, var ikke noget specielt, sagde stemningen. Der var altid nogen, der råbte op, selvom det aldrig havde været så mange. Men systemet virkede jo. Snart ville der være ro igen, og indtil da, kunne de bare lade være med at lytte til råbene. Måske var de søgt op på balkonen for at se solopgangen, selvom den blå farve nu dominerede himlen, og solen hang som en elpære et par fingre over horisonten. De fleste på balkonen så afslappede ud, men et par bed negle og spejdede hen

over det flammende skær på hustagene. Det var også os, der havde våben med.

”Lederen kommer,” sagde jeg til Olli, mere som et spørgsmål end en konstatering, men ordene gemte sig under den lavmælte mumlen. Olli tog sin tid om at svare, og jeg nåede at tage et par sug af cigaretten.

”Ja. Han kommer. På et eller andet tidspunkt,” sagde han.

Men hoben kom først. Med ét myldrede de frem med deres fakler af en sidegade, og fik skyerne på himlen til at trække sig sammen af overraskelse. De mumlende tav, råbene var for tæt på nu. Menneskemængdens fødder vrimlede hen over fortovet som en samlet masse, og faklernes refleksion satte ild til vandet i kanalen.

Et par af de andre medlemmer tog fat om deres geværer, nøjagtig som de havde gjort så mange gange de seneste par timer. Men denne gang sænkede de dem ikke igen. Selv Ollis knoer var hvide af at knuge om våbenet. Jeg tog et sug af cigaretten og bemærkede, at Olli gav mig et skulende blik. ’Dit sigte bliver værre’, sagde det, men alligevel inhalerede jeg røgen. Jeg var god til at sigte. Desuden var folkemængden nem at ramme, den bevægede sig som en samlet masse. Blandet med råb bølgede den fra side til side, så ilden fra dens fakler dansede, og dens fødder klappede mod jorden. Den var på vej over broen, og jeg opdagede, at de ingen ansigter havde. Ingen øjne, der stirrede anklagende på os. Kun munde, der råbte ting, som ikke kunne høres. Sikke de skabte sig. Jeg pustede røgen ud, og den

dækkede kortvarigt den ansigtsløse masse. Deres fødder slog mod jorden i en irregulær rytme.

Brostenenes facon løb ud i en flydende masse af grå og brune farver, i takt med at benene på min elleveårige pigekrop hamrede mod jorden i en vild flugt igennem menneskemængden. Kom nu. Bare lidt længere, kom nu! Langt borte begyndte en tone at hyle, og jeg løb til takten af bombealarmernes sirenesang.

Hurtigere! Benene var ved at falde af, mine kropsdele bumpede tungt ind i hinanden mens jeg gik i opløsning af høj fart, den lille, brune pakke i mine hænder svævede af egen kraft igennem gaden, hvor en panisk stemning herskede i byens borgere. Hurtigere! Hurtigere, hurigerehurtigerehurtigere! Landskabet ændrede sig fortsat, menneskemængden blev én stor masse, tårnede sig op omkring mig som højfjeld, råbte noget uden mund, som jeg ikke hørte. De skulle ikke få fat på mig. Hverken dem eller bomberne. En latter bed mig i halsen, så spyttet flød ud over den tørre gane, og hæse grin blandede sig med min prusten. Det prikkede og stak i munden og smagte af metal. Noget eksploderede bag mig, men jeg løb videre med blodvind i ryggen.

Slam. Døren smækkede bag mig, så huset rungede. Inde. Hjemme. I sikkerhed. Latteren boblede nu for alvor op, fyldte mig med forrygende lettelse. Jeg kastede et blik på uret i hjørnet – kvart over tre, minus de minutter det var bagud. Syvogtredve minutter.

Syvogtredve minutter, siden jeg forlod huset sidst. Triumf, en ny rekord. Kunne jeg blive fire minutter hurtigere, ville jeg kunne nå turen til rationalhandleren og tilbage imellem to bombeperioder. Perioderne varede altid ti minutter, med et interval på fireogtredve, havde jeg regnet ud i løbet af de sidste mange uger.

Derfor trænede jeg, løb rundt i de snoede gange i kælderen under huset og trippede på stedet i stedet for at stå. Jeg skulle være hurtig, hvis jeg ikke ville springes i luften.

Men der var tid nok. Dagen efter måtte jeg ud igen. Og dagen efter det. Og sådan ville det fortsætte, indtil nogen kom og reddede os.

Jeg nåede at miste to tæer og en bedsteven til fjendens bombefly, før dette skete tre år efter.

Vi sad samlet i køkkenet, den morgen solen skinnede ned fra himlen, hvor bomuldskyer lyste op som gløder i en pejs og fjernede alt det slemme fra de bombehærgede huse udenfor. Mor havde sin fine kjole på, mens hun kogte byggrød til morgenmad, den med de små, brune blomster og lærker der sang, og som hun havde lovet jeg måtte få til mit bryllup, når hun var for gammel og for tyk til at passe ned i det smalle liv. Hvorfor er du stadset op, havde jeg spurgt hende, men hun smilede blot hemmelighedsfuldt, og sagt at man godt måtte gøre sig fin, af og til. Og at Far heller ikke skulle have købt den pæne kjole for at den kunne hænge i skabet.

”Jamen, er der noget, som skal fejres?” blev jeg ved, fordi jeg ikke forstod hendes forklaring. Hun havde altid sagt, at hun ville tage den

på når jeg fyldte fjorten og gik ud af folkeskolen, for så var jeg næsten en kvinde. Og det var jo snart, tænke jeg med et gys, selvom der ikke havde været megen undervisning på det seneste. Jeg placerede diskret hænderne på mine hofter og tittede ned i skjorteåbningen på mine bryster, der var næsten kvindelige og alligevel ikke, og mor sagde at jeg skulle knappe i halsen, så jeg ikke forkølede mig.

”De siger på anstalten, at krigen snart er forbi,” sagde hun og blev så begejstret, at grøden kogte en smule over, men jeg lod som om jeg ikke så det, ”Ih, det bliver så fint, Keittu, nu skal det hele snart være forbi. Der skal være valg, og så begynder fredsforhandlingerne.”

Jeg forstod ikke detaljerne, det havde skolen ikke lært os endnu. Men krigen sluttede, sagde hun, og soldaterne ville vende hjem. Far ville vende hjem. Måske havde hun også det fine blondeundertøj på, som jeg havde smugkigget på i hendes klædeskab, det med frynserne og indbygget bh og gennemsigtig hofteholder. Men min lillesøster sad og malede kluntet på genbrugspapir ved siden af, så jeg sagde ikke noget højt.

I samme nu afbrudtes den bløde jazz i radioen, og statens kendingsmelodi fik selv min søster til at se op fra tegningerne.

”Kære borgere,” lød en skrattende stemme efter en kort introduktion, som takkede os for vores håb og loyalitet i disse for vort land krisetider. Og så kom det.

”Netop nu er vores soldater på vej hjem fra slagsmarkerne. De første toge fra lavlandet vil ankomme kl. 18, 19:30 og 22.”

Jublen brød ud i det lille køkken. Mor græd og dansede og glemte at skjule sine overvældende følelser, og min søster lo og klappede i hænderne uden at vide hvorfor. Men jeg hørte knap nok deres latter, for nu tonede en anden stemme frem i radioen. En dyb, begejstret mandestemme, som sang når han talte med rungende melodi, ligesom på Fars gamle plader med jazzmusik. Speakeren fra før annoncerede, at kandidaterne nu ville afholde deres indledende valgtale, og så stod verden stille. En røst, der ikke var menneskelig rungede ud i rummet, stak lange, spidse klør ind i mit bryst og flænsede mit kød op med brutale bevægelser. Blodet flød ned på gulvet og farvede væggene ildrøde, og stemmen åd mig som gribbe. Den tog fat i min tunge og øjne og rev dem ud, skilte mig ad, stykke for stykke, og lod mig ligge nøgen og ufuldendt på gulvet, før den samlede mig igen. Den fløj ned i min hals, min mund og mit køn, rørte ved mig overalt og hev luften ud af mig, og jeg lyttede intenst efter, mens han talte om frihed og lighed, om hvor uretfærdigt vi var blevet behandlet, hvordan alle burde stå sammen som en stærk støtte, og jeg havde lyst til at græde af glæde og smerte og overvældenhed.

Tiden gik i gang igen. Jeg sad stakåndet og stirrede på den lille radio, mens modkandidaten sagde ligegyldige ord med støvet stemme. Solen var stået op for alvor. Et kronisk smil havde bidt sig fast på mine læber, og allerede da vidste jeg, at manden bag stemmen var ham, der skulle føre os op af rendestenen.

”Keittu, er det dit nye skoleskema?”

Jeg nikkede kort og ville forsvinde op på mit værelse, da jeg bemærkede, at Mor ikke gengældte mit smil. I stedet betragtede hun bekymret det lille stykke papir i sin hånd, hvorpå ordene ’Keittu Jarvin - 1.x – Ny Midtbygymnasium’ stod skrevet.

”Hvorfor har I ingen kristendomstimer?” spurgte hun, og jeg trak lidt på skuldrene.

”Kirken er jo blevet lukket,” pointerede jeg, ”og Robert Stein siger jo, at religion burde fylde meget mindre i vores hverdag. Så det er vel en god ting.”

”Robert Stein,” gentog min mor, ”Statsministeren.”

Jeg nikkede og kastede et blik på det blå og gule badge på min frakke. ’Stem Stein’, stod der i blokbogstaver, og jeg smilte.

”Uden ham, ville vi være på herrens mark på grund af krigen. Og vidste du, at hans mors familie kom fra højlandet? Du har jo altid sagt, at vi burde have flere højlandske politikere” udbrød jeg, men hun virkede ikke specielt begejstret.

”Synes du ikke, at det er nogle gode nye love han laver? Mange gør, at vi kan undgå krig. Der er valg om en ny, så lovene ikke skal godkendes af hele parlamentet først, så kan de komme i kraft meget hurtigere. Jeg skal hen at stemme i morgen. Aldersgrænsen er jo sat ned til tolv år.”

Hun ændrede stadig ikke ansigtsudtryk, men studerede bare mit skoleskema grundigt, før hun sagde at aftensmaden var klar. Hun trak gardinerne for, fordi solen brændte hende i øjnene, før hun begyndte at sætte ting på bordet. Jeg gav en irriteret lyd fra mig, før

jeg satte mig på min plads uden at tage frakken af. Hun hørte jo aldrig efter hvad jeg sagde.

Vi ventede alle tre tålmodigt på, at Far fik haltet sig hen til bordet med krykken og det falske ben, og tav, mens han forpustet betragtede sin familie. Selvom lægen sagde, at det gik fremad med benet, virkede det kun til at blive værre. Han ældede et år for hver dag, der gik. Hans ansigt bestod snart ikke af andet end rynker og matte øjne.

”Keittu,” smilede Mor for første gang den dag med en klang i stemmen, som jeg ikke var sikker på, om jeg havde hørt før. Næsten anklagende. ”Vil du sige bordbøn?”

Tøvende kiggede jeg rundt på de andre. Min søster sad og betragtede nogen eller noget, der slet ikke befandt sig i rummet og strøg fra tid til anden fraværende en lok sort hår væk fra ansigtet. Kun mine forældre kiggede på mig med deres grå øjne. De lignede egentlig ret meget hinanden. Tænk, hvis jeg var et incestbarn.

”Nej,” sagde jeg, og mit svar fik min familie til at se ud, som havde de set et genfærd, ”jeg vil ikke sige bordbøn. Jeg er ikke kristen mere.”

Mors øjne blev tomme og udtryksløse, mens Far lignede noget, der når som helst kunne bryde ud i flammer, idet han hævede både sin pegefinger og hæse stemme.

”Den slags vil jeg slet ikke høre! Du skal ikke gøre dig dumme idéer, om hvad, der er rigtigt og forkert. Det er du for ung til! Fold så hænderne, og sig din bordbøn!”

Og så. Et eller andet sagde klik under huden på mig, og min krop rejste sig op og begyndte at råbe med en stemme jeg ikke kendte.

Den råbte ord, som dukkede op af noget, der længe havde ligget og sydet i halsen.

”Nej, sagde jeg! Nej!! Hvorfor hører I ikke efter?! I har ikke altid ret! Faktisk har I *aldrig* ret! I tager altid fejl! Jeg tør vædde på, at kirken har hjernevasket jer, med al deres snak om Himlen og Helvede! For pokker, hvorfor skal I være så *dumme*?! Kan I ikke se, når I tager fejl?!”

Uden at vente på svar, drejede jeg om på hælen og fortsatte med tunge tramp op af trappen. Jeg nåede akkurat at se Far sige ”Meri,” og min søster pligtskyldigt folde hænderne og begynde at bede.

”...og Gud, allermest af alle, vil du ikke hjælpe min søster...”

Hendes stemme knækkede af og til, som om hun skulle græde, og jeg havde lyst til at gå tilbage og holde om hende, indtil hun ville smile igen. Men i stedet fortsatte jeg op på mit værelse, smækkede døren efter mig og tændte for radioen. Robert Stein, statsministeren, som nogen af os i ungdomspartiet var begyndt at kalde ’Lederen’ fyldte atter rummet med sine taler, og jeg undværede aftensmaden den dag. Men Lederen var nok næring for mig, og jeg istemte og råbte med på den del af talen, jeg kunne udenad.

Under os skreg folk ord, der druknede i hinanden, med samlet mund.

Stilheden på balkonen var igen ophørt, men det var ikke den sædvanlige hyggesnak, der var brudt ud. I stedet blandede en angst og panikslagen hvisken sig med folkemassens råb. Min hånd

knugede helt automatisk om geværet, selvom jeg havde glemt, at det var der. Jeg tog et sidste sug af cigaretten, og så var den også brændt ud. Jeg havde ikke flere tilbage, og rusen var allerede ved at klinge af.

”Olli, har du en-” begyndte jeg, men Olli stirrede ud i luften og lod ikke til at ænse mig. Ænsede han overhovedet noget? Hans øjne var stift rettet mod folkemængden under os, men hans blik så ikke ud til at have noget indhold i sig. Et eller andet havde taget det, og jeg begyndte at ryste. Olli, den rolige og glade fyr, stod nu og kiggede med et blik, der ikke var der. Mit hjerte hamrede skræmt i takt til hobens råb. Hvad var det egentlig de råbte?

’Ned med tyrannen!’

’Vi vil have frihed!’

’Afskaf garden!’

Hvad mente de? Jeg drejede mit hoved ud mod mængden for at søge svar i en ansigtsløse masse, men ville kaste mig tilbage mod væggen med et skrig, da jeg så dem. Øjnene. Menneskemængden var en flok mennesker, mindst hundrede, lyslevende mennesker stod dernede, og mindst tohundrede øjne stirrede direkte på mig. Hver eneste havde intense, matte blik, hvor en ild glødede inde bag hornhinden. Eller var det faklernes genskær?

Det første menneske, en ung kvinde, satte fod på vores side af broen, og et brag hørtes tæt på mig. Røgen fra et gevær blandede sig med den fra faklerne, og skræmte skrig fra både balkonen og folkemængden druknede hurtigt i de protesterende råb. Et menneskes intense blik døde ud, idet hun væltede om på brostenene og farvede

dem mørkerøde, men resten af menneskemængden blev ved med at råbe. Jeg vendte mig mod det unge gardemedlem, der havde skudt. Jeg kendte ham ikke.

Denne gang skød Olli, og mere blod væltede ud på brostenene og flød ned i det allerede røde kanalvand, og de civile gardemedlemmer trak sig tilbage på balkonen, hvorpå de skubbede os bevæbnede fremad som skjold. Pilen fra en oprørers armbrøst landede et eller andet sted i nærheden. En tredje skød. Og så skød den første igen. Og en fjerde. Rusen fra cigareten var helt væk, og jeg så op. Skyerne over os glimtede faretruende rødt i faklernes genskær.

”Keittu, hvad fanden laver du!? Skyd!”

Jeg vidste ikke hvem, der råbte, men måske var det Olli, selvom det ikke lød som ham. Jeg løftede geværet, men skød ikke. Det meste af hoben var nået over broen, og jeg mærkede hvordan betongulvet under mig varmede mine støvler op. Faklerne var ikke kun til pynt, tænkte jeg og huskede hvordan de offentlige bygninger stod som kulsorte ruiner i bybilledet.

”De har sat ild til os!” var der en, der råbte, og skrig bredte sig igen blandt os med blå og gule tørklæder. En skræmt lyd banede sig vej op igennem min hals, men jeg vidste ikke hvor den kom fra. Imens gled skyerne upåvirket hen over himlen.

”Mor, hvad sker der, når man dør?”

En flue summende hen over græstæppet, jeg lå på, før den hævede sig og forsvandt væk et sted bag skyerne. De grønne og blå farver syntes uendelige. Mor satte sig besværet ned ved siden af mig, den gravide mave kom oftere og oftere i vejen.

”Hvorfor spørger du nu om det?”

”Olli fra børnehaven sagde, at man kom op i skyerne når man dør. Er det rigtigt?”

Hun tænkte sig lidt om og fulgte mit blik op i himlen. Jeg måtte knibe øjnene sammen, da en solstråle brød igennem skydækket og slørede verden til, som befandt jeg mig på den anden side af en mur af vand.

”Ja, det er nok rigtigt. Har man været god, så kommer man i Himmerige.”

Jeg svarede ikke, men bed tænderne så hårdt sammen, at det værkede i kæben. Helt derop? Fluen var ikke til at se mere, og jeg kunne mærke at det rev i halsen, og varme tårer løb ned over mine kinder og ned i græsset.

”Keittu, lille ven, hvorfor græder du?” spurgte Mor overrasket, ”Du er jo en sød pige. Du skal nok komme i himlen.”

”Jamen, det vil jeg slet ikke!” protesterede jeg, men måtte holde pauser mellem ordene, så de ikke druknede i snøft og tårer, ”Det er så højt oppe! Hvad hvis jeg falder igennem skyerne? Jeg kan ikke lide højder.”

Mor smilte hengivent, tænkte sig lidt om og lagde så en hånd på mit hoved. Hendes fugtige hud kølede og skærmede min pande for

den brændende sol, og jeg lukkede kort øjnene, bare for at åbne dem igen.

”Det gør du ikke. De har nok et slags gulv deroppe. I Himmerige er alt godt, og man har det dejligt.”

”Hvorfor er det ikke bare sådan hernede, i stedet?” spurgte jeg gennem to snøft. Jeg havde ikke spor lyst til at gå rundt oppe mellem skyerne. De virkede alt for tynde og holdbare. Uvirkelige. De var maling på en baggrund, som en eller anden havde malet i kedsomhed.

Men hun vidste ikke hvorfor. I stedet sad hun i noget tid og kiggede på, at skyerne gled over det blå bagtæppe. Jeg forsøgte at få øje på nogen, der gik rundt deroppe, men kunne ikke. Det var for langt væk.

”Måske,” sagde hun endelig, og vendte blikket mod mig, ”er det for, at vi mennesker har noget at arbejde frem til. Som en slags belønning.”

Jeg smagte lidt på hendes svar. Belønning. Det lød sandsynligt, og hun havde ret. Jeg var en god pige, vi skulle nok klare os. Himmerige ventede forude. Jeg takkede hende tavst, og hun gengældte mit smil, før jeg drejede blikket tilbage mod himlen. Mine øjne spejlede sig i den fundamentale, blå farve, intet var så blå som den.

Skyerne drev stille hen over hovedet på os, men jeg var ikke sikker på, om de selv bestemte hvor de ville hen. Nogen gange dækkede de den hvide solskive, alligevel blev det ved med at være lyst og sommeragtigt. Lige nu og her. Nu.

Nu. Nu løftede himlen sig længere op. Skyerne glimtede ikke længere rødt og farligt, men en stille stemning var skåret igennem tæppet på den blå himmel. Jeg fulgte dem med øjnene i takt med at de forsvandt ud af rækkevidde, og balkonen faldt af de tyndslidte hængsler. Menneskemængdens øjne betragtede os lige intenst, både de og folk på balkonen åbnede munden og råbte og skreg, men ingen lyd hørtes. Måske gemte den sig, eller var blevet brugt op, men egentlig kunne det være lige meget. Den var væk. Jeg slap geværet, og kunne mærke at vand var begyndt at løbe ned af mine kinder. Jeg græd med et smil, og mine tårer fløj mod skyerne, der fredeligt drev ud mod horisonten og dækkede solen.